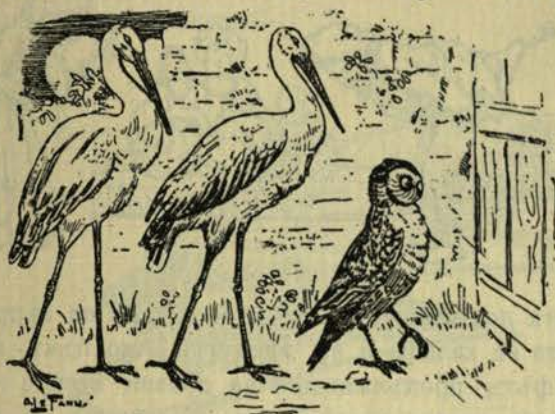

каза, че халифътъ и везирътъ сж избрали най-сгодното врѣме, като сж дошли, тъй като магьосникитѣ сж се събрали на пиръ въ развалинитѣ въ сжщата тази нощъ. Слѣдъ това тя отведе щъркелитѣ до стаята. Дълго врѣме тѣ вървѣха по нѣкакъвъ мраченъ проходъ. Най-

сетнѣ, далечъ, изъ една пролука въ стѣната, блѣсна силна свѣтлина. Когато дойдоха до тази пролука, кукумявката каза на щъркелитѣ да пазятъ пълна тишина. Прѣзъ пролуката, тѣ видѣха обширна, разкошна стая съ колони, освѣтена съ множество цвѣтни лампички. На срѣдата се издигаше голѣма, добръ наредена трапеза, съ прѣфинени ястия. Около нея, на единъ миндеръ, седѣха осемъ мъже. Въ лицето на едного отъ тѣхъ, щъркелитѣ познаха сжщия

онзи продавачъ, който имъ продаде вълшебния прашецъ. Тъкмо въ тази минута, седящия до него Кошнуръ го запитваше, какво ново е можалъ да направи тия дни. Магьосникътъ започна да разказва за своитѣ дѣла и между другото, разказа за случката съ халифа и великия везиръ.

— Ами коя дума имъ отреди, — запита единъ другъ магьосникъ.

— Една съвсѣмъ трудна латинска дума — Мутаборъ — отвърна Кошнуръ.

V.

Когато щъркелитѣ, чуха това, отъ радостъ, тѣ бѣха вънъ отъ себе си. Тѣ така бързо се спуснаха изъ развалинитѣ, че кукумявката едва ги настигаше. Тамъ, развълнуваниятъ халифъ се обърна къмъ кукумявката съ тия думи:

— Спасителнице на моя животъ и на живота на слугата ми! Прѣдлагамъ ти ржката си въ знакъ на моята вѣчна признателностъ срѣщу това, което ти направи за насъ.

Слѣдъ това, Хасидъ и Мансоръ се обърнаха на изтокъ, поклониха се три пѣти прѣдъ

изгрѣващото слънце, което се издигаше задъ планинитѣ, и извикаха: „Мутаборъ!“. Въ единъ мигъ, тѣ отново се прѣобърнаха на челоуѣци.

Плачейки и смѣйки се отъ радостъ, халифътъ и везирътъ се хвърлиха единъ на другъ въ прѣгрждкитѣ си.

Но кой би могълъ да опише удивлението имъ, когато тѣ се озърнаха и видѣха прѣдъ себе си богато облечена красавица? — Тя подаде ржка на халифа и, усмихвайки се, му рече:

— Немѣ вие не познавате вече кукумявката?

Това бѣ дѣйствително тя. Халифътъ прѣнесенъ отъ радостъ поради нейната дивна хубостъ, извика:

— Колко съмъ щастливъ, че бѣхъ щръкъ!

Слѣдъ това, тѣ и тримата се опжтиха за Багдатъ. Халифътъ намѣри въ джоба си не само табакерата, съ вълшебния прашецъ, но